

Jézus Urunk tanítása

2018. november 2.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik meghallottátok szívetekben hívásomat, és elzarándokoltatok e helyre.

Köszöntöm mindazokat is, akik a mai napon lélekben kísérték el benneteket ezen a mai úton a fájdalom, szenvedés Golgotáján.

A mai nap tanítása számotokra nem ismeretlen, csak nem teljesen ebben a tanítás formájában adtam meg számotokra.¹ Mivel hamarosan az ítélezések ideje fog eljönni számotokra, ezért ma egy olyan tanítást adtam, amelyen ti is, testvéreim, el tudtok gondolkodni, hogy hova szeretnétek tartozni, és hogyan akarjátok kialakítani a mindennapi életet. Elsőként az a része volt, amikor, ugye, jelen van a nép sokasága, a tömeg, akik várják, hogy tanítást adjak feléjük. És a tanításom az, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok arról beszélek, hogy óvakodjatok azoktól, akik képmutatók, farizeusok, akik szeretnek – ugye, hogy mondjuk? – hosszú köntösökben, szélesre szabott szíjakban járni, és elvárni, hogy a főtereken nagyokat köszönjenek nekik.

Mert, ugye, a mai jelen világban ez nagyon jelen van: „Ha csak egy kicsit én úgy érzem, hogy én talán jobb vagyok, mint a felebarátom, a társam, akkor én már azt mondom, hogy kiérdemlem a megbecsülést, a kihívást, a megtapasztalást, hogy én is ezekhez tartozhatom.”

De Én, Jézus Krisztus Uratok pont azt mondom, hogy óvakodjatok tőlük. Ugye? Akkor talán nem így kellene viselkedni, hanem el kell gondolkodni a mindennapi élet kegyelmének szeretetéről, hogy hogyan és miképpen van jelen, és működik rajtatok és bennetek, és hogyan szeretnétek cselekedni mindazok felé, akik elfogadnak, és akik örülnek, hogy „egy engesztelő testvér, aki talán éppen mellettem van, és nem az, akitől óvakodnom kell”. Mert ő sétál, ugye, a téren, hosszú köntösében, szélesre szabott szíjával, hogy mindenki lássa, hogy ő kicsoda, és hogy neki, ha kell, fejet hajtva, úgy köszönjete a téren.

De ezzel még nincs befejezve, ugye, az önmaga-dicséret, az önmaga felismerése, hogy: „Valójában én ki is vagyok, vagy ki is lehetek még?” Hanem folytatódik, hogy van egy csodálatos hely – itt azt mondjuk a tanításban, az *Írás* mutatja számotokra, a zsinagógában vagy lakomákon. De Én nem csak azt mondom, hogy a lakomákon és a zsinagógában – jelen van számotokra Atyám háza, jelen van számotokra e engesztelő hely, ahol részt vesztek, vagy éppen valahol, ahol megjelentek, és ha igyekeztek olyan helyet elfoglalni, ami

¹ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítások a következők voltak: *Mondások az írástudók ellen* és *Az özvegyasszony adománya* (Mk 12,38–44).

benneteket pontosan megillet. Akkor ott nem kell félni attól – mert ugyan a mai tanítás rövidebb változatát adtam nektek, nem teljesen azt, hogy megjön, egy lakománál, például, a házigazda, és oda megy, megveregeti válladat, és azt mondja neked:

– Légy szíves, kelj fel, add át ezt a helyet e vendégemnek, akinek ez elő volt készítve.

Úgy-e, milyen szégyen ez, hogy ha fel kell kelned? S akkor döbbsz rá, hogy nagyon már nincs is helyed, csak esetleg teljesen az utolsó helyet tudod elfoglalni.

Mert ilyenkor érezni és értékelnetek kell, hogy hova és miképpen vagytok hívottak meg, melyik hely az, ami megillet, ahonnan biztos, hogy nem kell felkelned, és odébb menned, hanem érzed azt, hogy: „Ez jó nekem. Ha nem is teljesen az első helyen vagyok, de jól érzem magam, és valahol belül úgy érzem, hogy innen nem kell felkelnem, és átadnom talán egy meghívottabb vendégnek azt a helyet, ami elkészítettet.”

De nemcsak erről volt szó a rövidebb változatában is felétek, hanem hogy folytatódott? Ugye, a zsinagógában és a lakomákon. De utána azt mondom, hogy az özvegyek házát is még néha felélhetik, mert ő úgy érzik, hogy nekik mintha hatalmuk lenne, és: „Én ezt a hatalmat szeretném gyakorolni. De ebben a hatalomban nem biztos, hogy egy elesettnek, egy szegénynek, egy szomorúnak, egy özvegynek vagy egy árvának helyet találok. Inkább olyanokat keresek, akik hozzám tartoznak, és szinte, mondhatjuk, hogy egyformák vagyunk, és talán még meg is tudjuk érteni egymást. És akkor miért keveredjünk az elesettekkel, az özvegyekkel, a szegényekkel?”

A tanításban Én, Jézus Krisztus Uratok pont ezt próbálom számotokra megadni, hogy ha egyenértékűek vagytok, ha egyformán szeretitek egymást, és ha megengeditek, hogy a szeretet működhessen rajtatok és bennetek, akkor nem tesztek ilyen kivételezéseket, mint ezek a farizeusok, akik azt mondják, hogy nekik éppen mindent szabad tenniük. Holott nem biztos, hogy erre hivatottak ők is, csak ők magukban így képzelték el, csak akkor érzik e tetteknek súlyát, amikor talán ez nem úgy alakul, ahogy elképzelték, hanem éppen az ellenkezője, hogy felkeltik őket arról a bizonyos helyről. S akkor döbbsz rá, hogy: „Hoppá! Nincs is a közelben helyem, teljesen csak az utolsó helyet foglalhatom el!” És úgy érzi, hogy megalázták, vagy megszegényítették.

De ezeket mind, testvéreim, el lehet kerülni, ki lehet küszöbölni, ha megpróbáltok a szeretet kegyelme által élni, ha megpróbáltok felismerni egymást a szeretet kegyelme által, és ha megpróbáltok egymásra figyelni, hogy ki hogyan és mitévőként ismerje meg e tanításomat, és cselekedjen rajta és benne és vele. És hogy ha ezeket meg tudjuk érteni, akkor tudunk éberek lenni, tudunk figyelni, és különbséget tenni, hogy „mi az, ami jó az én szívemnek, az én lelkemnek, az én egyéniségemnek, és amit át tudok nyújtani egy felebaráthoz és egy testvérhez, hogy ők is részesülhessenek e szeretet kegyelme révén”.

Tehát akkor nem azt mondja reád – csak példának mondom most – ez a testvéred, vagy az a testvéred, vagy az a testvéred, neked vagy neked: „Hát óvakodnom kell tőle, mert én nem e szerint cselekednék, nem e szerint szeretnék élni, hanem én az akarok lenni, aki szeretetben, örömben és békében élek, elfogadom felebarátaimat, testvéreimet, és árasztom azt a szeretetet, amely bennem jelen van. Mert akkor tudunk működni együtt, amikor nem másokat kritizálok, amikor nem másokat a saját akaratomra akarom rávenni, amikor észreveszem, hogy kinek mire van szüksége. Lehet, hogy fáj, lehet, hogy megvisel, hogy néha úgy gondolom, hogy ezt talán nem így kellett volna.” És lepörgeted magadban, hogy hogyan és miképpen kellene cselekedni.

De ilyenkor mindig azt mondom: Az csak a te akarod a jelenlétedben. Nem biztos, hogy a felebarátod, a testvéred pont ugyane szerint gondolkozik, vagy pont ugyanerre készül fel, vagy szeretné elfogadni. Ezért kell ezeket felismerni, elfogadni, érezni és értékelni, hogy: „Én hogyan és miképpen akarom kialakítani a saját életemet, amelyben minden jelen van a tanításokból, amiből erőt tudok meríteni, és kiegyensúlyozott lehetek. De ha ez még mindig nem elég, akkor még mindig tudok önmagamra nézni, és felismerni a saját értékeimet a kegyelem szeretete által, hogy működhessen rajtam, bennem, működhessen rajtunk és bennünk az eggyé válás szeretete, kegyelme, felismerése révén.”

De ez a tanítás, ha még a rövidebb változata is volt számotokra, mi volt a harmadik része ennek?

Hogy Én, Jézus Krisztus Uratok ott hagytam a tömeget, a nép sokaságát, és oda ültem a templom perselyével szemben, hogy figyeljem a résztvevőket, a jelenlévőket, akik boldogan jönnek, és jöttek, és akik boldogan a sokból adakoztak, dobtak a perselybe, mert úgy látták és érezték, hogy ez a helyes, mert: „Hát én ebből is kitűnhetek, és adhatok.” S ekkor jött egy egyszerű, szegény asszonyka, aki oda állt, szinte egy kicsit félve, hogy nehogy észrevegye valaki, hogy neki csak ez a két kicsi fillére van: „De mindegy, ez az egész vagyonom, én csak ezt dobhatom bele.”

És Én, Jézus Krisztus Uratok ezt ismertem fel az egyszerűségben és a szeretetben, mert, ugye, lehet, hogy ő is elkölthette volna azt a két kicsi, apró fillérét valamire, de nem arra gondolt, hogy mi lesz holnap vagy ma a későbbi órákban, hanem arra gondolt: „Nekem csak ennyim van, de ezt boldogan oda adom. Majd magammal megbeszélem, hogyan és miképpen tovább az életben.”

S ekkor ki adta a legnagyobb kincset?

Ki volt az, aki szinte mindenét oda adta?

Ugye, ez az egyszerű, szegény asszony, aki először félt is, mert ha meglátják, hogy ő neki csak ennyi van, nehogy megszólják, vagy éppen megalázzák.

De ez nem történt meg, így érezte szívében az örömet és a kegyelmet.

És mindazok, akik a sokból adakoztak, és átadták a persely adományához, az sem marad feledésben, mert az is segítséget nyújt valahol és valamikor. Csak azoknak nem kellene akkor kihívóvá válni: „Ó, hát én ennyit adhattam és tehettem!”

A sokból, ugye, könnyedén tudunk adakozni, de a kicsiből és a kevésből a mai jelen világban is néha meggondoljuk, hogy mitévővé válhassunk.

Fontos, hogy ezeken el tudjunk gondolkozni, hisz a tanítás nem azt mondatja számotokra, hogy most az utolsó két filléredet is dobd be, és ne tudd, hogyan lesz tovább a megélhetésed. A tanítás azt próbálja számotokra tükrözni, hogy mérlegelni, felismerni mindig kell, szabad, és elgondolkodni, és „az elgondolkodás után pedig tudom a szív szeretetével, hogyan és miképpen működjön rajtam és bennem, hogy én is tudjak örülni, és jól érezni magamat”.

Ez a mai tanítás olyan egyszerű, de különleges, mert sok minden fel van sorolva, értékelve, hogy mégis hogyan és miképpen fogadjam el a kegyelem szeretete által a működésben, a működéshez. És hogy ha ezek jelen vannak, akkor ezekből mind-mind részesülhetnek a kegyelem szeretetének elfogadásával és működésével a mindennapi élet jelenlétével. S akkor ez a mai tanítás, ha rövid részletében is elevenedett meg rajtatok és bennetek, a mondanivalója mégis sok a megtapasztalásban, a felismerésben és az elfogadásában.

A mai nap nem vettem számra nektek azt a tanítást, amelyről néha azt szoktátok mondani, hogy csodálatos ünnepet rejt a Krisztus Király ünnepében – a ti saját szavatokat használva a nyelv megjelenésében. De a Golgotát, ha végigkíséritek, és figyelitek, ott jelen van e ünnep megelevenítése a mindennapokhoz és a mindennapokban, mert a kegyelem így tud reátok áradni, működni rajtatok és bennetek e szeretetében. S akkor öröm és boldogság járja át szíveteket, lelketeket az öröm szeretetében. S ennek reményében áradjon reátok áldásom kiválasztott Mária testvérem által, hogy érezd e felismerő szeretetet, e kegyelmet, e ajándékot, hogy a szegény özvegyasszony két fillére milyen csodát és milyen szeretetet tud tükrözni e tanítás által számotokra a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Ennek reményében most áradjon kiválasztott Mária testvérem által áldásom.
Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme töltse be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek e mai tanítás felismeréséhez, elfogadásához, hogy „megnyitott szívvel be tudjam fogadni, hogy ez által működhessen rajtam, bennem”, rajtatok és bennetek a cselekvésében, hogy „példa legyen számunkra ez a szegény özvegyasszony két fillére, amely minden kincsnél többet ért e persely ajándékának adományában”.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!